

lupi, kajž so praji, so so narucžecž dadža, so jich Holzy Džeczi porodžicž, a tola Knežny wostacž moža. Njetk pak ma so tudy tak, so so Marija tež sama wot so českeho Žiwota scžinicž nemože, a tola dyrbi wona českeho Žiwota byč, a wot žaneho Muža nicžo newedžicž. Kak pak dyrbi so to stacž?

To je ton wošebny Skutk, wot kotrehož ton Zandžel tudy praji a kotryž nidy žadyn Głowek se swojim Nosomom wopščijecž nemože, so ta Knežnicžka niz wot Muža, ale wot swjateho Ducha scžeskim Žiwotom byč dyrbi, na tajke Waschnje, kotrež ton Zandžel sam se žanym ljepšim ani šawniškim Słowom wopščacž nemože, hacž so ju Boža Moz wobklotkowacž budže. Pšchitym dyrbimy my jo wostajicž, a so dale wo to nestaracž. Pšchetož my jo tola wumyšlicž nebudžemy moz, to je bojška Moz, kotraž so snaschimi Myšlemi wopščijecž neda.

To pak možemy my tola wopščijecž, so dyž ta Knežna samolutzy pšches swjateho Ducha česka je, najpredy jejne Gžjelo šwecžene, a sčtož we nej rodžene budže, tež šwecžene a bewšitkeho Njecha byč dyrbi. Tehodla da ton Zandžel temu Džecžatku Krystufej to Meno, jako wone hješče we macžernym Žiwoczi je, a menuje jo Sswjate. To Sswjate, praji won, kotrež so wot tebe budže narodžicž, budže Boži Ssyn menowane.

Stym Słowom čini ton Zandžel ždym runje tak wulke Rosdžjenje bes tutym Džesžjom, a bes šchitkimi drubimi Džecžimi, jako predy swym Skutkom teho Podjecza, wot kotrehož won wredy rycžal je. Pšchetož hacž runje Jan ton Chčenik, a drušy wjazy we macžernym Žiwoczi šwecženi su, da su woni tola jako nešweczi podjeczi, a su haklej po Podjeczu, kotrež rješne Podjecze bylo je, šweczi scžineni. Ale tuto Džecžo je swjate Džecžo, na kotrymž nidy žadyn

Njech byč neje, a wone tehodla swjate cžinene neje, ale šweczi samo šchitko.

To pak služi ktemu, so my niz jeno wučnyč dyrbimy, so prawje posnacž, so my wot Naroda nešweczi a rješni, a temu Džecžatku we tej Sčtuzy jara neruni smy; ale tež, dyž my wot tajkeje Nešwjatostje a Njecha zemny wumoženi byč, so my wjemy, dže my to pytacž dyrbimy.

Prošer, dyž won Benesh mjecž ze, da netreba won kdrubemu Prošerej khodžicž, kotryžstež nicžo nima; won dyrbi so kbohatemu Mužej namafacž, kotryž skupy neje, ale rad dawa. Tak tež tudy, dyž my wot Njechow wučisženi a šweczi byč zemny, ne dyrbimy my k tym khodžicž, kotšž tež Nješchnizy, to je, kotšž tež Gžlowekojo su, kajž my, a Nady potrebaju; ale tudy dyrbimy so my džeržecž ktemu Džesžju, kotrež swjate je, tudy budžemy my to Samoženje namafacž, so nam pomhane budže, a hewak nidže.

Gžohodla da khodža cži šlewi Podjanszy Knežni Mariji, kšw. Pjetrej, kšw. Pawolej a drubim Sswjatym, a prošča, so by jim Boh jich Proštwu a Sašlužbu k Wužitku pšchindž dal? Woni su šweczi, a Boh lubuje jich, to je wjerno: ale tajku Sswjatostž nimaju woni sami wot so; ale wona je sčenkowana Sswjatostž, kotruž woni Nady dostali su. Tam nenamafasch ty tu Studžen teje Nady, to neje to Zorlo, ale jeno čerpána Woda. Ale tuto Džecžo je to prawe, kotrež we Wječnoszi wot Boha rodžene, a tehodla Boži Ssyn menowane budže, a je so podjalo wot Knežny Marije pšches swjateho Ducha, so tehodla, hacž wone runje Gžjelo a Krejma, tola tajke Gžjelo a Krejzylje swjate Gžjelo a Krej je, na kotrymž žadyn Njech neje. Tudy je ta prawe Studžen a to prawe Zorlo teje Nady, kotre muž so my džeržecž dyrbimy, jel i so my šweczi a bes Njecha byč zemny.